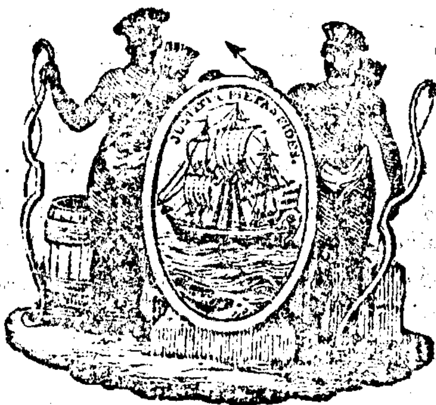
A°. 1837. N°. 97.

Dingsdag, den 5den December.

Surinaamsche Courant.

Paramaribo.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN;

AAN

De Ingezetenen der Kolonie Suriname.

Geachte Landgenoten!

Weinig dachten Wij, toen wij op den 18den November ll. den Verjaardag vierden van H. M. Nederlands KONINGIN, dat de Waardige Vrouw reeds toen was overgegaan in een beter leven. Op den 12den October ll. toch is Zij, volgens de berigten dezer dagen uit het Moederland aangebragt, onder Haar lijden bezweken, en aan Hare waarde betrekkingen en aan het Nederlandsche Volk, dat in de geeerbiedigde Vorstin tevens Nederlands Moeder, en het verheven voorbeeld van ware Vrouwelijke deugd waardeerde, ontrukt. Te regt treuren Wij des over dit verlies; te regt deelen wij in het leed, dat Vorst en Volk door dezen ramp heeft getroffen. Alzoo gestemd, zullen Wij voorzeker behoefte gevoelen, om van deze onze deelneming, ook door uiterlijke teekenen te doen blijken, en daardoor tevens onze hoogachting en liefde voor de Gezaligde en Hare achtergelatene geliefden aan den dag te leggen.

U daarin wenschende voor te gaan, Geachte Landgenooten! maken Wij U bekend voornemens te zijn, om met de Onzen, gedurende den tijd van *twee* maanden den *Rouw* aan te nemen. Wij vertrouwen, dat alle hoogere en lagere Ambtenaren, het zij tot den Militairen, het zij tot den Burgerlijken, het zij tot den Geestelijken Stand behoorende, dit Ons voorbeeld, met de hunnen gaarne zullen volgen, zonder dat daartoe eene stellige orde van Onze zijde zal noodig zijn. Wij houden Ons wijders overtuigd, dat alle verdere Ingezetenen, van welken stand of kunne ook, zich opgewekt zullen gevoelen, om ten deze geen onverschillige aanschouwers te zijn, en Wij noodigen hen deswegens uit, om met Ons in den algemeenen *Rouw* te deelen.

Het zij Ons intusschen Geachte Landgenooten! niet genoeg, dat Wij door uiterlijke teekenen Onze laatste hulde aan de dierbare Overledene bewijzen. Dat Wij Haar in levendige gedachtenis houden! en deugdzaam zijn, zoo als Zij was! Dan zal ook Ons einde, zoo als het Hare, vrede zijn.

Paramaribo, den 4 December 1837.

De Generaal Majoor, Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen,

E. L. van HEECKEREN.

Paramaribo, *den 3 December 1837.*

De Dames en Heeren, welke geinviteerd zijn geworden tot het bijwonen van een Bal, hetwelk den 6den dezer, den Verjaardag van Z. K. H. den Prins van Oranje, ten Gouvernements-huize zoude plaats hebben, worden bij deze geinformeerd, dat dezelve, uithoofde van de ontvangene droevige tijding, wegens het overlijden van Hare Majesteit de Koningin, *geen* voortgang zal hebben.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal.

De Kapitein Adjudant,

R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 4 December 1837.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, zijn, bij Gouvernements-Order van heden N°. 326, voor het jaar 1838, benoemd tot Leden van het Militair Geregtshof, de na te noemen Officieren,

te weten:

De Officier van gezondheid van de eerste klasse J. GROESBEEK.

De Kapt. Kwartiermeester C. F. van CASTEREN.

De Kapitein Adjudant R. H. ESSER, en

De Eerste Luitenant J. MULLER.

mitsgaders,

Tot Regter Plaatsvervanger de Tweede Kapitein Ingenieur A. QUISTHOUDT.

De Kapitein Adjudant,

R. H. ESSER.

Advertentien.

Scheepstydingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 29sten November, het Schip *de Jonge Willem*, Kapt. G. van Medevoort, van Amsterdam, hebbende 47 dagen reis: Passagiers: de WelEerwaarde Heer Benjamin Cohen Carillon, Echthenoot en Kind, de Heeren Johannes Albertus Dagneaux en Fredrik Keuring.

Den 1sten December, het Schip *Voorwaards*, Kapt. G. Don, van Rotterdam; hebbende 49 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 4den, het Schip *de twee Broeders*, Kapt. Jan Klaas Potjewijd, naar Amsterdam, lading: 172 vaten Suiker, 67 balen schoone Katoen, 10 kistjes en 1 vat versch Lijmen, 8 kistjes Araroet, 1 mand Cayenne Peper en Casiripo, 3/2 en 6/8 vaten Maderawijn en 7 stukken Letterhout.

Publieke Veilingen

Ten Huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER.

Donderdag, den 30 November 1837.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Keizerstraat*, bekend onder La. A. No. 145; aankomende den Boedel wijlen Mevrouw de Wed. H. de BERENGER, ƒ11,050. L. D. J. van BOMMEL.

Buitenlandsche Berigten.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 12 October 1837.

Fransche Berigten.

Parijs 9 October.

Welligt is er niets schadelijkers voor een ministerie dan zekere dagbladen, die zich deszelfs voorstanders verklaren te zijn, en dikwerf zich naar hunne eigene ingevingen uitdrukken, even als waren zij de openbaar erkende of oficieele tolken der regering. Daar zij somwijlen eenige mededeelingen ontvangen, bestemd om hunne goedwilligheid te onderhouden, is men genoopt om ook tot in de minste hunner opgaven of argumenten de waarheid te zien. Op die wijze was het gerucht van het uitstellen der expeditie tegen Constantine verspreid en geaccrediteerd geworden, omdat een dagblad, hetwelk geacht wordt vertrouwelijke mededeelingen van den Heer Molé te ontvangen, had te verstaan gegeven, dat deze maatregel wenschelijk was. Sedert hebben de officieele dagbladen dit gerucht gelogenstraft door het vertrek der expeditie en het, ter aanvulling van de door de cholera en koortsen te weeg gebragte gapingen in de armee, afzenden van nieuwe troepen aan te kondigen. Intusschen schijnt er van gezegd uitstel werkelijk kwestie, en den 27sten September aan den Generaal Damremont bevel gezonden te zijn geweest om van de xpeditie teneenenmale af te zien in geval de regens aanhielden en dreigden de wegen onbruikbaar te maken. Doch terwijl de telegrafiische depêche van Parijs afging, kwam eene andere van Toulon aan, berigtende dat de regens opgehouden hadden, en den 1sten October de expeditie was op marsch gegaan.

Men weet nu, dat die opmarsch metterdaad op gezegden dag heeft plaats gegrepen, en ongetwijfeld staan onze troepen thans voor de wallen van Constantine, of wel zij hebben reeds die stad ingenomen. Men hoopt, da

onze armee niet gedurende haren marsch zal aangevallen zijn, want men weet door de spions dat de troepen van Achmed-Bey zich in een am generzijds den Oued Zenati, dezerzijds de oogten van Mansoura, hebben gelegerd. Deze rmee schijnt door Achmed-Bey in persoon te vorden aangevoerd.

Naar men verzekert, is hij niet voornemens elf Constantine te verdedigen. Hij zal met 000 ruiters het opene veld houden, en trachen het Fransche leger door schermutselingen e ontrusten. De laatste aanval op het kamp an Merdjez-el-Ammar heeft overigens doen ien, dat de Arabieren aanmerkelijke voortgangen in krijgstucht en in de kunst van oorlogen emaakt hebben. De Arabieren zijn op di amp met eene voorbeeldelooze strijdwoede angevallen.

Binnen weinige dagen zullen wij ongetwijfel le uitkomst dezer groote expeditie vernemen. De neêrlaag van jl. jaar moet gewroken worden indien niet de elementen tegen ons zijn, ach en wij het goed geluk onzer wapenen volkomen verzekerd.

De vertelseltjes, die alhier in de dagbladen uitgestrooid worden nopens de vertraging van des Hertogs Alexander van Wurtenberg's huwelijk, hebben hunnen oorsprong òf in onbekendheid met de omstandigheden, òf in de behoefte dier dagbladen om hunne kolommen vol te maken. Het spreekt van zelf, dat de Koningin die der Roomsch-Katholijke geloofsleer ijverig is toegedaan, niet zonder gemoedsaandoening ook weder deze dochter aan eenen Protestantschen Vorst gehuwd ziet, maar de Koningin Amalia is eene te zeer verlichte, en haren gemaal geheel toegewijde Vorstin, om in eenige zaak eenen hinderpaal in den weg te stellen. In tegendeel heeft reeds bij het huwelijk harer schoondochter, de Prinses van Orleans, het Duitsch gevoel der koningen zich doen blijken, hoe weinig ook de verbindtenis der Prinses Marie met eene Duitsche zij-linie in het gebied der staatkunde schijnt door te dringen. Alleen het opstellen van het huwelijks-kontrakt schijnt tot dus verre de echtelijke vereeniging te hebben vertraagd, die in de aanstaande maand, en wel te Versailles, zal voltrokken worden; reeds is den Italiaansche opera-zangers aangezegd aldaar te zingen. — Volstrekt onwaar is het, dat de Wurtembergsche gezant alhier van zijn hof bevel bekomen heeft, om bij het huwelijk niet tegenwoordig te zijn.

Davids nieuwe standbeeld, de *gladiator*, in den tuin der Tuileriën, wordt door alle kenners als het beste werk der Fransche beeldende kunst beschouwd. Dit gewrocht verwijdert zich van den klassieken gemanireerden weg, en bezit veel eigendommelijks en oorspronkelijks

Mengelingen.

HOE VEEL EENEN NEUS WAARD IS.

Een eerlijk werkman *Lavalé* genaamd, had zijne gagie ontvangen, en bragt als goed huisvader dit geld in zijne huishouding, zijne vrouw en zijne kinderen wachtten hem te einde den Pot over het vuur te hangen. *Lavalé* was reeds bij voorraad gelukkig door de vreugde die hij zoude veroorzaken, met het dit geld te toonen, hield zich de weg over iedere Kroeg op, ten einde zich aan die vreugde over te geven, die alleen de stervelingen een goed geweten in de ziel storten kan zijne vrolijkheid werd naar mate hij zijne woning naderde grooter. Eindelijk, aangekomen zijnde kende zijne vreugde geene palen meer. Hij omhelsde links en regts in de buurt, de huizen, terwijl hij door zijn gezang zijne vreugde bot vierde.

Mijn heer *Bloisier* en deszelfs Echtgenote, bakkers en in dezelfde straat wonende, zaten voor hunne deur, zoo als men voor zijne leur zit niet om lucht te scheppen, die men er doorgaans niet vindt, maar om zich met de zaken van andere lieden te bemoeijen, over het nieuws van den dag te praten en de voorbijgangers te bevitten. Mijn heer *Bloisier* en deszelfs Echtgenote stieten elkander aan toen *Lavalé* naderde.

Zie eens, zie eens, *Bichette*. zeide de man onze buurman heeft weder in de wijngaard des Heeren gearbeidt. — Men zoude er mede kunnen huilen voegde er *Bichette* bij, een man die vrouw, en kinderen heeft! — En als of het haar zelf aanging, riep zij met verontwaardiging: »Foei! *Lavalé* wat staat het lelijk zich, zoo te bedrinken! »De goede huisvader herstelde zich met fierheid» »Ik kan mij bedrinken zeide hij, op eenen verachtenden en waardigen toon, ieder Fransch burger heeft er, het regt toe! maar er zullen daar door bij mij geene Wissels onbetaald blijven!...

»Tengevolge van deze voor het oor van gevestigde lieden niet zeer aangename ziasnede viel eenen door den arm van *Bloisier* bestuurden vuistslag in deszelfs geheele kracht op den Neus van *Lavalé*, waardoor hij zelf in zijnen geheelen omvang te midden der straat neder stortte.

Lavalé, werd terstond nuchteren, en begreep dat hij uit dit zijn ongeluk eenen beduidenden winst trekken konde. De Kommissaris was slechts *twee* schreden verwijderd, hij toonde hem zijnen bebloeden en beschadigden Neus. Men ging bij eenen Heelmeester en het proces-verbaal werd opgemaakt waarbij geconstateerd werd, dat *Lavalé* bij hem met een bebloed aangezigt gekomen was, en de bekomene wonde hem zoo gevaarlijk toegeschenen had dat hij onmiddelijk tot de operatie had moeten overgaan om den lijder het aangezigt met eenen halven liter koudwater af te wasschen. Van dit stuk voorzien en door *twee* getuigen begeleid, kwam *Lavalé* nu voor de Correctionele Regtbank, ten einde tegen de Echtelieden *Bloisier* schadevergoeding en herstel van Eer te reclameren.

De Regtbank de aan den Neus des beklaagden toegebragte schade inziende, kende hem als vergoeding 20 franken toe, en zond den Heer *Bloisier* voor den tijd van *zes* dagen naar de gevangenis, ten einde hem gelegenheid te geven om te overwegen hoe gevaarlijk het is zijnen Neus in andere liedens zaken te steken, en vooral om zijne vuist met eene hem niet toebehoorende Neus in aanraking te brengen. (*Le Temps.*)

ZELDZAAM VOORBEELD VAN LANGEN SLAAP.

Den 13 April 1802 begaf zich ANDREAS HERZEG, een tamelijk gestelde boer uit het dorp *Uhorska*, in het *Neograder Comitaat* in *Hongarije*, met het krieken van den dag op weg naar een ander dorp, om planken in te koopen. Op den terugweg ging hij op den middag bij zijnen broeder te *Bereesno* aan, om hem over zeker aangelegenheid te spreken. Van daar zijnen weg, die over eenen berg ging, huiswaarts voortzettende, overviel hem een dikke mist, verzeld van sneeuwjagt, voor welke hij in eene rotsspleet, waarin voor omtrent drie personen ruimte was, school. Hier beving hem een slaap, die tot den 8 Augustus, en dus volle *zestien weken*, onafgebroken duurde, zonder dat HERZEG in dezen ganschen tijd eenige hoegenaamde spijze had genoten. Bij zijn ontwaken vond hij zich zeer mat en krachteloos, en de kleederen waren aan de zijde, op welke hij gelegen had, verrot. Met moeite sleepte hij zich als 't ware, naar huis, waar men hem natuurlijk voor verongelukt hield, en in het eerste oogenblik, niet wilde opnemen. Tot den achtsten dag na zijne wederkomst konde hij, van vege pijnen in de onderkaak, den mond niet openen, en slechts eenig vocht tot voeding gebruiken. Vervolgens sliep hij andermaal drie dagen achtereen, en ontwaakte van zelve, nadat in het hoofd zich eene verzwering had geopend, waarvan de etter, uit beide ooren zich in overvloed ontlastte. Thans was zijne krankheid geweken, en de man herhaalde zich zigtbaar, zoo dat hij tot vorige krachten kwam Hij leeft nog, in volkomenen welstand. — De echtheid van dit zeldzaam geval is door geregtelijke bewijsstukken volkomen gestaafd en voor de vergetelheid bewaard.

HÄNDEL. DA VINCI. WILHELM BAUER.

Men vroeg HÄNDEL, welke zijne gewaarwordingen waren, toen hij zijn heerlijk, majestueus *Hallelujah* componeerde? Hij antwoordde: »De Hemel scheen zich voor mij te ontsluiten, en mij dacht, ik was in de tegenwoordigheid des Almagtigen."

Toen DAVINCI het beroemde Avondmaal in het Dominikaner klooster te *Milaan* zou schilderen, staarde hij, van uit zijn nabijgelegen werkvertrek, zoo lang op den berookten muur tot dat zijne verbeeldingskracht aan deszelfs vlekken vormen leende, en zij zich voor de zelve, op eene wonderbare wijze, tot aangezigten vormden.

WILHELM BAUER, een treffelijk Schilder van *Straatsburg*, sterk in het landschap en in bouwkundige stukken, welke hij door heerlijke beelden bezielde, had de gewoonte, terwijl hij schilderde, nu *Spaansch*, dan *Italiaansch* dan weder *Fransch*, en wel zeer luid, te spreken; zich hierdoor in staat stellende, het eigenaardige zijner personen des te levendiger en karakteristieker, naar den verschillenden landaard, uit te drukken.

GEVAT WEDERWOORD.

Een Graaf van *Limburg* bezocht den Hertog CRISTOFFEL van *Wurtenberg*, terwijl hij met een groot gezelschap, aan tafel zat. »Ik zit hier bij mijne schapen!" riep de Hertog hem lagchend toe. De Graaf bemerkte, dat allen tamelijk beschonken waren, en antwoordde: »Zoo gij ze niet wèl geweid hebt gij hebt ze ten minste weêl gedrenkt!"

Een Dekker viel hij ongeluk van een dak waar hij werkte op eenen man dien op de straat voorbij ging, en doodde hem zonder zich te bezeeren. De Zoon van den overledene daagde den Dekker voor het geregt en beschuldigde den Dekker van manslag De Dekker verdedigde zich door met te zeggen; — Mijn vriend, indien ik gezondigd heb wil ik boeten, ga ter plaatse van waar ik gevallen ben en ik, zal op de plaats gaan staan waar uw Vader was, werp u neder en dood mij indien gij kunt.

Een Officier die een been in eenen slag verloren had, liet zich een ander van hout maken, dat volkomen naar het natuurlijke geleek Eenigen tijd daarna gebeurde het dat een kanons-kogel hem dit houten been wegnam De gene die naast hem stonden begonnen te roepen: spoedig, laat men den Heelmeester laten komen. Mijne vrienden, zeide hun de Officier bedaard, laat liever den Timmerman komen.

Een Bediende liep geheel verschrikt in het studeer vertrek van den geleerden *Budé* hem zeggen dat er brand in huis was. Wel nu antwoordde hij hem, zeg het aan mijne vrouw, gij weet wel dat ik mij niet met het huishouden bemoei.

Ter Drukkerij van J. L. FUCHS.